

1

Джак Ричър и Мишел Чан прекараха три дни в Милуоки. На четвъртата сутрин тя си тръгна. Ричър се върна в хотелската стая с две чаши кафе и завари бележка върху възглавницата си. Той бе виждал много такива бележки. В тях пишеше едно и също – директно или индиректно. Бележката на Чан бе от втория вид. И по-изискана от повечето, но не на външен вид. Все пак бе надраскана набързо с химикалка върху леко набръчкан от влагата лист с логото на мотела. Беше изискана по отношение на изразните средства. Чан бе нарисувала усмихнато личице, за да обясни постъпката си, да го поласкае и същевременно да му се извини. Беше написала: *Ти си като Ню Йорк. Обичам да го посещавам, но никога не бих могла да живея там.*

Ричър направи това, което правеше винаги. Остави я да си тръгне. Разбираше я, не беше нужно да му се извинява. Той самият не би могъл да живее никъде. Целият му живот бе едно голямо пътуване. Кой би го изтърпял? Затова изпи първо своето кафе, после нейното, взе четката си за зъби от стъклената чаша в банята и си тръгна. Прекоси същински лабиринт от улици,

като свиваше ту наляво, ту надясно, и се озова на автогарата. Сигурно е взела такси, помисли си той. До летището. Нали имаше златна кредитна карта и мобилен телефон.

На автогарата Ричър направи това, което правеше винаги. Купи си билет за първия автобус, без да се интересува закъде е. Този път крайната спирка беше затънтено градче на северозапад, на брега на Горното езеро. Не би трябвало да пътува в тази посока. Така щеше да се озове на по-студено място. Но правилата си бяха правила и Ричър се качи в автобуса. Седна и впери поглед през прозореца. Прекосяваха Уисконсин и гледката се състоеше от окосени ливади, осеяни с бали сено, и дървета с потъмнели листа и натежали клони. Беше краят на лятото.

Всъщност беше краят на няколко неща. Мишел Чан му бе задала обичайните въпроси, които бяха прикрито изразяване на позиция. Можела да разбере някого, който решава да попътува една година. Съвсем обичайно било някой, който е израснал във военни бази в чужбина, а после – с изключение на четирите нелеки години в „Уест Пойнт“ – е служил във военни бази в чужбина, да реши да обикаля Америка в продължение на година, преди да се установи някъде. Може би дори две години. Но не повече. И в никакъв случай непрекъснато. В това имало нещо нередно, ако не и патологично.

Чан бе казала всичко това със загрижено изражение, сякаш между другото. Най-обикновен неангажиращ разговор, продължил две минути. Но посланието бе ясно. Тя смяташе поведението му за израз на отрицание. Отрицание на какво, зачуди се Ричър. Той не мислеше, че начинът му на живот е проблемен.

Това доказва думите ми, отвърна Чан.

Затова Ричър се качи на автобуса и щеше да слезе чак на последната спирка от маршрута, защото правилата си бяха правила и трябваше да бъдат спазвани. На втората спирка обаче реши да се поразтърпче и случайно видя един пръстен на витрината на някаква заложна къща.

Автобусът спря за втори път късно през деня в по-бедната и занемарена част на малък град. Вероятно беше окръжен център. Или поне седалище на някои окръжни служби като полицейското управление например. Защото тук имаше арестанти. Това беше очевидно. Видя табели на фирми за предоставяне на гаранции, както и заложна къща. Пълно обслужване, осигурено от наредените един до друг офиси, изпълнили занемарената улица зад тоалетните на автогарата.

Ричър се беше схванал от дългото возене. Запъти се безцелно към улицата. Просто за да се раздвижи. Когато приближи заложната къща, преброи китарите на витрината. Седем. Всяка от тях можеше да разкаже по някоя тъжна история. Като песен от радиостанция за кънтри музика. История за несбъднати мечти. На дъното на витрината имаше стъклени поставки с наредени по тях дреболии. И всевъзможни бижута. Включително пръстени. Включително от онези пръстени, на които е гравирано името на училището или университета, който си завършил. На витрината имаше само гимназиални пръстени. С едно изключение. Пръстен от „Уест Пойнт“, випуск 2005 г.

Беше хубав, с изящен златен филигран и елипсовиден черен камък, може би полускъпоценен, заобиколен от надпис *Уест Пойнт 2005*. Шрифтът бе старинен, а видът на пръстена – класически. Абсолвентите на во-

енната академия сами проектираха своите пръстени. Правеха ги каквито си пожелаят. Това бе стара традиция, защото пръстените на „Уест Пойнт“ бяха първите пръстени на учебно заведение в страната. Този на витрината беше много малък. Не би станал на никой от пръстите на Ричър. Дори на кутретото. Но и там не би стигнал по-нагоре от нокътя му. Толкова беше малък. Определено бе дамски. Вероятно копие, направено за приятелка или годеница. Имаше такава практика – подобни пръстени се подаряваха като сувенир.

А може би не.

Ричър отвори вратата на заложната къща и влезе вътре. Мъжът зад касата вдигна поглед. Беше едър, мръсен и развлечен, около трийсет и пет, мургав и доста пълен. Очите му гледаха хитро. Достатъчно хитро, за да знае как да реагира на появата на новия клиент с ръст от метър и деветдесет и три и тегло от сто и десет килограма. Реагира инстинктивно. Не се страхуваше. Под щанда сигурно държеше заредена пушка. Освен ако не беше глупак. А нямаше вид на такъв. Във всеки случай, не беше от хората, които поемаха рискове. Не искаше думите му да прозвучат заплашително, но не искаше и да прозвучат сервилно. Въпрос на гордост. Затова попита:

– Как е?

Никак, помисли си Ричър. *Ако трябва да бъда откровен.* Чан сигурно вече се бе върнала в Сиатъл. Върнала се бе към обичайния си живот. Въпреки това каза:

– Не се оплаквам.

– Мога ли да ви помогна с нещо?

– Покажете ми пръстените.

Мъжът взе от витрината поставката с пръстените. Сложи я върху щанда. Пръстенът от „Уест Пойнт“ се бе претърколил като миниатюрна топка за голф. Беше

гравирен от вътрешната страна, а това означаваше, че не е копие. Не беше подарък за приятелка или годеница. Никой не гравираше копията. Стара традиция. Никой не знаеше защо.

Не беше сувенир. Беше си истински пръстен, който някой кадет бе заслужил след четири години упорит труд. И бе носил с гордост. Защото не се ли гордееш с мястото, което си завършил, не си поръчваш подобен пръстен.

Надписът гласеше: *C. P. C. 2005.*

Шофьорът на автобуса натисна клаксона три пъти. Трябваше да тръгва, но един пътник липсваше. Ричър остави пръстена, благодари и излезе от магазина. Върна се на автогарата, надникна през вратата на автобуса и каза на шофьора:

- Оставам.
- Не мога да ви върна парите.
- Няма проблем.
- Имате ли багаж отдолу?
- Не.
- Приятен ден.

Шофьорът дръпна някакъв лост и вратата се затвори под носа на Ричър. Двигателят изръмжа и автобусът потегли без него. Ричър обърна гръб на облака дизелови пари и се запъти обратно към заложената къща.